

Τοῦ αἰδήμων τὸ οὐδέτερον γράφεται αἰδῆμον ἐν ταῖς Ἐπι-
κτήτου Διατριβαῖς Α', κε', 4: τὸ αἰδῆμον σόν. Α', κή', 21: καὶ
μὴ διαφθείρηται τὸ αἰδῆμον. Β', α', 11: τὸ δ' εὐλαβὲς φύσει
καὶ αἰδῆμον. Β', ι', 22: οὐδὲν ἔχομεν αἰδῆμον φύσει; Δ', ε',
21: τούτου τὸ αἰδῆμον ἀπονενέκρωται. Δ', ιβ', 6: οὐκ ἐπὶ τὸ
αἰδῆμον¹. Πρβ. καὶ Κλίμ. Ἀλεξ. Παιδαγ. Γ', 33 (Τόμ. Α', σελ.
353, 5 Δινδ.) «τὸ αἰδῆμον ἐφύλαττον». Ὅμοιον τούτῳ εἶνε τὸ
παιγνημον. Εὐσέβ. Προπ. Εὐαγγ. Τόμ. Β', σελ. 266, 17 Δινδ.
«τὸ κομψὸν τούτο καὶ παιγνημον». Τὸ οὐδέτερον τοῦ νοῆμων
εὐρίσκεται νοῆμον γεγραμμένον ἐν βίῳ Αἰσώπου παρ' Ἐβερράδω
σελ. 230, 13 «ὁ δὲ δεσπότης τὸ νοῆμον αὐτοῦ θαυμάσας».

§ 2.

Ἐντὶ τοῦ ἀνθοπωλῆς καὶ ἀρτοπωλῆς ὀφείλει νὰ λέγη-
ται προπαροξυτόνως ἀνθόπωλῆς καὶ ἀρτόπωλῆς. Οὐ μόνον
δ' ὁ κορυφαῖος τῶν Ἀγελαίων ἀγνοεῖ τὸν ὀρθὸν τονισμόν
τῶν εἰς πωλῆς θηλυκῶν ὀνομάτων ἀλλὰ καὶ ὁ Ἀγελάρχης
γράφων ἐν μὲν τῇ Εἰκασία σελ. 68 «μὲ πόδα ἢ ἀνθο-
πωλῆς ἐλαφρόν κτέ.», ἐν δὲ τῇ γραμματικῇ σελ. 174
(§ 498) «ὁ μυροπόλης ἢ μυροπωλῆς». Ἡρωδιαν. Σχολ.
Ἰλιάδ. I, 571 «Ἡεροφοῖτις: Τὰ εἰς ΙΣ παρώνυμα θηλυκά,
παρακείμενα τοῖς εἰς ΗΣ ἀρσενικοῖς βαρυτόνοις, προπερισπᾶ-
ται, εἰ φύσει μακρᾶ παραλήγοιτο· πρωθηβῆς, πολιῆτις,
ἀλειῖτις, πλανῆτις, πρεσβῦτις· οὕτως δὲ καὶ Ἡεροφοῖ-
τις². Ὅσα δὲ παρὰ τὸ πωλεῖν ἔστιν, ἀνεβι-
βασε τὸν τόνον· ἀρτόπωλῆς, ἀλφιτόπωλῆς· ἀλλ'
οὖν καὶ ὅσα παρὰ τὸ κοῖτος· παράκοιτις, ἄκοιτις. Τὸ
μέντοι δολόμητις οὐκ ἔστι θηλυκὸν ἀλλὰ καὶ ἀρσενικόν,
καὶ ἴσως τὸ μῆτις ἔγκειται, ὡς τὸ πολύμητις, δολό-

¹ Ἴδε καὶ Schweighaeuser Ἐπικτ. Τόμ. Β', σελ. 70.

² Πρβ. καὶ Ἰλ. I, 87.

μητις. Καὶ ἔστι σύνθετον»¹. Ἀρχαδ. σελ. 35, 24. «Τὰ εἰς ΙΣ θηλυκὰ ἀπὸ τῶν εἰς ΗΣ ἀρσενικῶν γινόμενα πρὸ μιᾶς ἔχουσι τὸν τόνον· ὁ κυνηγέτης ἢ κυνηγέτις, ὁ δεσπότης ἢ δεσπότις, ὁ πολίτης ἢ πολίτις. Χωρὶς τῶν ἀπέτης κοίτης καὶ πωλῶ· ταῦτα γὰρ προπαροξύνονται· ἀκοιτις, παράκοιτις, ἀρτόπωλις, λαχανόπωλις. Τὸ Σκυθίς δὲ δισυλλαβοῦν δξύνεται, ὡς τὸ Περσίς». Πρβ. καὶ σελ. 31, 24 «Τὰ εἰς ΛΙΣ παρώνυμα, τῷ Ω ἢ διφθόγγῳ παραληγόμενα, δξύνεται· Πακτωλῖς, Αἰτωλῖς, Ἰουλῖς. Τὸ ἄγουλις προπαροξύνεται καὶ τὸ ἀρτόπωλις». Τὸ ἄγουλις εἶνε πλημμελὴς γραφή τοῦ Ἄδουλις. Πρβ. Στέφ. Βυζ. σελ. 26, 20 «Ἄδουλις γὰρ ἐφείλει, ὡς Ἡρωδιανὸς ἐν τοῖς εἰς ΛΙΣ τῷ Ω (ἢ διφθόγγῳ) παραληγομένοις».

Ἐν τῷ λεξικῷ τοῦ Ηκασοβίου ὀρθῶς μὲν γράφεται ἀρτόπωλις, ἀλφιτόπωλις, λαχανόπωλις, βελονόπωλις, γελγόπωλις, ἰσχαδόπωλις, ἰχθυόπωλις, κρεό(ω)πωλις, λεκιθόπωλις, μελιτόπωλις, ὄπωροπωλις, ὄσπριόπωλις, πορφυρόπωλις, σπειρόπωλις, σπερμαγοραιολεκιθολαχανόπωλις, ὄπωλις, πλημμελῶς δὲ μυροπῶλις, οἰνοπῶλις, στεφανοπῶλις, ταινιοπῶλις, χυτροπῶλις, σκοροδοπανθοκεντριαρτοπῶλις. Ἐν Τόμ. Α', σελ. 1481 τονίζεται ἰματιόπωλις, ἐν δὲ Τόμ. Β', σελ. 1496 (λ. σπειρόπωλις) ἰματιόπωλις. Ὁ Ἑλλην λεξικογράφος Σκαρλῆτος Δ. ὁ Βυζάντιος γράφει ἀλφιτέπωλις, λαχανόπωλις, βελονόπωλις, γελγόπωλις, ἰματιόπωλις, ἰσχαδόπωλις, ἰχθυόπωλις κρεόπωλις, λεκιθόπωλις μυρόπωλις, ὄπωροπωλις, ὄσπριόπωλις πορφυρόπωλις, στεφανόπωλις, ταινιόπωλις, ὄπωλις (Κάλλιον ὄπωλις), ἀλλὰ ἀρτοπῶλις, οἰνοπῶλις, σκοροδοπανθοκεντριαρτοπῶλις, σπερμαγοραιολεκιθολαχανοπῶλις.

Ὡς δὲ σφάλλεται περὶ τὸν τονισμόν τῶν λέξεων ἀνθόπωλις καὶ ἀρτόπωλις ὁ κορυφαῖος τῶν Ἀγελαίων προ-

¹ Πρβ. Ἡρωδιαν. Λεντζ. Τόμ. Α', σελ. 105—6.

περισπῶν αὐτάς παρὰ τὸν κανόνα τοῦ Ἡρωδιανοῦ, οὕτω καὶ περὶ τὸν τονισμόν τῆς λέξεως κοσκινόμαντις γράφων ἐν τῇ μεταφράσει τῆς τοῦ Βαρθόλδου Ἱστορίας τῆς Ἑλλάδος Τόμ. Α', σελ. 54 «Ἡ δὲ κοσκινομάντις διατηρεῖ καὶ σήμερον ἔτι κτέ.». Ὁ παροξυνόμενος τύπος κοσκινομάντις εἶνε Σκυθικὸς ἢ Βλαχικὸς. Ἑλληνιστὶ λέγεται κοσκινόμαντις, ὡς γράφεται καὶ ἐν τῷ λεξικῷ τοῦ Σκαρλάτου Δ. τοῦ Βυζαντίου σελ. 746.

Οὐκ ὀλίγα δ' ὅμοια ὑπάρχουσι τῷ κοσκινόμαντις, οἷον ἀγνόμαντις, ἀλευρόμαντις, ἀληθόμαντις, ἀλφιτόμαντις, ἀστρομαντις, ἐγγαστρίμαντις, θεόμαντις, θουριόμαντις, θυμόμαντις, ἰατρόμαντις, ἰχθυόμαντις, κακόμαντις, κριθόμαντις, λεκανόμαντις, λιβανόμαντις, μουσόμαντις, νεκρόμαντις, τυκτόμαντις, οἰωνόμαντις, ὀρθόμαντις, ὀργεόμαντις, ὀρνιθόμαντις, πρόμαντις, πρωτόμαντις, πυθόμαντις, πυρόμαντις, σεμνόμαντις, σκειρόμαντις (=σκιρόμαντις παρ' Ἡσυχ.), στερνόμαντις, σφοδρδυλόμαντις, ὑδρομαντις, ὑετόμαντις, ὑπόμαντις, ὑστερόμαντις, φιλόμαντις, χειρόμαντις, ψευδόμαντις, ψυχόμαντις. Ἐν τῷ λεξικῷ τοῦ Ἡσυχίου ἔχει ὁ κῶδιξ «ἐνστερνομαντίαις: ἐγγαστριμύθοις. Σοφοκλῆς Αἰχμαλώτησιν»¹. Ὁ Νεύκιος Τραγ. Ἀποσπ. σελ. 113, 56

¹ Τὸ Αἰχμαλώτησιν, ὅπερ καὶ ἐν ἄλλοις τοῦ Ἡσυχίου τόποις φέρει ὁ κῶδιξ, εἶνε πλημμελὴς γραφή τοῦ Αἰχμαλώτισιν ἢ ὀρθότερον Αἰχμαλωτίσιν. Παρὰ Στεφ. Βυζ. σελ. 697, 1 ἀντὶ τοῦ ἐν τοῖς ἀντιγράφοις Αἰχμαλώτησι-Αἰχμαλωτίσι ἐξέδωκεν ὁ Μεινέκιος Αἰχμαλώτισι. "Ἄλλα παραδείγματα κρίνομεν περιττὸν νὰ μνημονεύσωμεν ("Ἴδε Λοβέκκιον Σοφοκλ. Αἴ. σελ. 88 ἐκδ. γ'. Δινδὸρφιον Σοφ. Αἴ. σελ. 24 ἐκδ. γ' καὶ Κιγκήλιον Εὐριπ. Φοιν. σελ. 104). Ἄν ὀρθῶς κρίνωμεν, ἐκ τοῦ αἰχμάλωτος καὶ συναιχμάλωτος δὲν δύναται ἄλλο θηλυκὸν νὰ σχηματισθῇ ἢ αἰχμαλωτίς καὶ συναιχμαλωτίς. Πρβ. συμμαχίς, ἀποικίς, περιοικίς (ἔταιρίς, συνεταίρις). Ἐν τοῖς Θηριακοῖς τοῦ Νικάνδρου στίχ. 632 ἀντὶ τοῦ:

τὴν ἦτοι φιλέταιριν ἐπίκλησιν καλέουσιν
ἔγραψεν ὁ Ὁθ. Σνειδῆρος (σελ. 255) φιλεταιρίδ'. Ἐν τοῖς εἰς τὸν Ἀριστοφάνη σχολίοις Πλούτ. 435 ἀναγινώσκεται «Κάπηλις προπαροξυτόνως ἢ τὸν οἶνον πιπράσκουσα γυνή—καπηλίς δὲ ὀξυτόνως ὑποκοριστικῶς ἢ ταύτης ὑπηρέτις τῆς καπήλειως». Πρβ. καὶ Ἀρχαῖδ. σελ. 31, 11 «Τὰ εἰς ΔΙΣ ὑπερδισύλλαβα παραληγόμενα Η βιώνεται· κάπηλις, κύδηλις κτέ.». Δυσκόλως ἡμεῖς πει-

ἐτόπασε «στερνομάντιες: ἐγγαστρίμυθοι». Πρβ. Πολυδ. Β', 162 «καὶ στερνόμαντιν Σοφοκλῆς τὸν καλούμενον ἐγγαστρίμυθον». Σχολ. Πλάτ. σελ. 372 (σελ. 251 Τεῦβν.) «Ἐγγαστρίμυθος δὲ ἐστὶν ὁ ἐν γαστρὶ μαντευόμενος. Τοῦτον τὸν ἐγγαστρίμαντιν νῦν τινες Πύθωνα φασί, Σοφοκλῆς δὲ στερνόμαντιν». Σουίδ. «Ἐγγαστρίμυθος: Ἐγγαστρίμαντις, ὃν νῦν τινες Πύθωνα, Σοφοκλῆς δὲ στερνόμαντιν». Φώτ. Ἀμφιλοχ. 81, σελ. 148. Ἔτι δὲ Ἡσύχ. «Ἐγγαστρίμυθος: Τοῦτόν τινες ἐγγαστρίμαντιν, οἱ δὲ στερνόμαντιν λέγουσι». Τῷ Νευκίῳ ἠκολούθησε καὶ ὁ Σμιδίτιος Ἡσυχ. Τόμ. Β', σελ. 107. Ἄλλ' ὁ Δινδόρφιος νομίζει ὅτι ὁ Σοφοκλῆς ἐποιήσατο χρῆσιν τῆς δοτικῆς στερνομάντεσιν (Σοφοκλ. Τόμ. Η', σελ. 12. Πρβ. καὶ Λεξ. Σοφοκλ. σελ. 449).

Παρατηρητέον δ' ὅτι ἐν τῷ λεξικῷ τοῦ Σκαρλάτου Δ. τοῦ Βυζαντίου τὰ μὲν ἄλλα ἐκ τοῦ μάντις σύνθετα προπαροξύνονται, ἀλλ' ἐν σελ. 948 γράφεται «Ὀρνιθόμάντις, εως (ὁ), = Οἰωνόμάντις», δι' οὗ ἐμφαίνεται ὅτι κατὰ τὴν γνώμην τοῦ λεξικογράφου ἐδιφοροῦντο ταῦτα παρὰ τοῖς Ἕλλησιν, ἄλλοτε μὲν ἐπὶ τῆς

θόμβη ὅτι ὑπῆρξεν ἐν τῇ Ἑλληνικῇ γλώσσῃ τύπος κάπηλις, σφόδρα δὲ τὴν γνώμην τοῦ Ἑρμαννοῦ ἀποδοκιμάζομεν φρονούντος ὅτι πρὸς δήλωσιν τῆς περὶ τὸ σημαίνόμενον διαφορᾶς τύραννις, οὐχὶ τυραννίς ἐπὶ γυναικὸς ἐλέγετο (Orusc. Τόμ. Γ', σελ. 163). Τονίζεται δ' ὁμοῦς θοῦρις-θούριδος-θούριν καὶ κόλουρις (Τιμοκρ. παρὰ Πλουτ. Θεμιστ. ΚΑ', 6). Ἐν τῷ Μεγ. Ἐτυμολογικῷ σελ. 474, 1 φέρεται «Τὰ εἰς ΡΙΣ λήγοντα ὑπὲρ δύο συλλαβὰς διφθόγγῳ τῇ διὰ τοῦ Υ παραληγόμενα ἅπαντα δξύνεται, οἷον μολουρίς (σημαίνει δὲ τὴν σιτοφάγον ἀκρίδα), κυνοσουρίς. Σησημείωται τρία: λάμπουρις ἢ ἀλώπηξ, Τόμουρις ὄνομα πόλεως καὶ Ἰππουρις». Πρβ. Ἡσύχ. «λάμπουρις: ἀλώπηξ». Ἀλλὰ Φώτ. Λεξ. σελ. 206, 18 «λάμπουρις: ἢ ἀλώπηξ παρ' Αἰσχύλῳ» (Ἴδε Σμιδίτιον Ἡσυχ. Τόμ. Γ', σελ. 11 καὶ Δινδόρφιον Λεξ. Αἰσχουλ. σελ. 193). Ἐν Ἀνθολ. Παλ. 5, 304 κείται μελανουρίδας. Τὸ παρ' Ἡσυκίῳ «κοθούριν: ἀλώπεκα» μεταγραπτέον κόθουριν. Εὑρίσκεται δ' ἐν τῷ κώδικι καὶ «καθουφήν: ἀλώπεκα», ὅπερ ὁ Σμιδίτιος ἔτραψεν εἰς τὸ κάθουριν.

Ἐν σχολίῳ εἰς τὸν Εὐσεβ. Προπ. Εὐαγγ. Δ', 16 ἀναγινώσεται «οὐ τὴν πρὸς ταῖς Ἀθήνας Σαλαμίνα λέγει· αὕτη γὰρ Κούλουρις πάλαι ἐλέγετο, ὡς καὶ Καλλιμάχος ἐν Ἐκάλῃ φησὶν· ἀλλὰ τὴν κατὰ Κύπρον Σαλαμίνα λέγει». Ὁ Ὄθων Σνειδῆρος Καλλιμ. Τόμ. Β', σελ. 213 γράφει «praeterea videndum num Κουλουρίς scribi praestet». Περὶ τῆς ὀνομασίας ταύτης τῆς Σαλαμίνας πρβ. καὶ Κ. Μυλλῆρον Ἀποσπ. Ἱστορ. Τόμ. Ε', σελ. 3.

προπαραληγούσης τονιζόμενα, άλλοτε δ' ἐπὶ τῆς παρεσχάτης, ἢ ὅτι ἀμφίβολος ὁ τονισμὸς αὐτῶν ὑπάρχει. Ἐν τῇ Ῥωμαϊκῇ Ἀρχαιολογίᾳ Διονυσίου τοῦ Ἀλικαρνασσέως Τόμ. Α', σελ. 315, 26 Τεύθον. φέρεται «ὁ Νέβιος ἐκέϊνος ὁ δεινὸς οἰωνομάντις»!

§ 3.

Ὁ παροξύτονος τύπος Ὀρεστεία εἶνε ἡμαρτημένος. Ἐλληνιστὶ λέγεται Ὀρέστεια, ὡς Ὀδύσσεια, Πατρόκλεια, Δολώνεια, Τηλεγόνεια, Ἡράκλεια, Γιγάντεια, κτλ. Εὐστάθ. σελ. 785, 19 «Κοινή δὲ ἦδε Νυκτεγερσία καὶ Δολωνοφονία, καθ' ἣν δηλαδὴ ὁ Δόλων πεφόνευται. Πολλοὶ δὲ τῶν παλαιῶν καὶ Δολώνειαν ταύτην ἐκάλεσαν, ὡσπερ καὶ Πατρόκλειαν ἐν τοῖς ἐφεξῆς, ἐν οἷς τὰ κατὰ Πάτροκλον γράφονται. ΠΡΟΠΑΡΟΞΥΝΟΝΤΑΙ δὲ καὶ ἀμφω αἱ τοιαῦται λέξεις, ὡσπερ καὶ Τηλεγόνεια κατὰ τὴν παλαιὰν ὀρθογραφίαν ἢ κατὰ Τηλέγονον πραγματεία καὶ Ἡράκλεια ἢ κατὰ Ἡρακλέα καὶ Ὀδύσσεια ἢ κατὰ Ὀδυσσεά καὶ Ὀρέστεια, ἥς καὶ ὁ κωμικὸς μέμνηται, ἢ κατὰ Ὀρέστην»¹.

Πρόβ. κκι σελ. 1041, 21 «Λέγεται γὰρ Πατρόκλεια διὰ τὰ

¹ Παρὰ Φιλῆμ. Λεξ. Τεχν. σελ. 45, 62 Ὅσ. ἀναγινώσκειται. «Δολωνοφονία» ἢ νυκτεργασία, καθ' ἣν δηλαδὴ ὁ Δόλων πεφόνευται. λέγεται δὲ καὶ Δολώνεια, ὡσπερ καὶ Πατρόκλεια. παροξύνονται δὲ καὶ ἀμφω αἱ τοιαῦται λέξεις· ὡσπερ καὶ Τηλεγόνεια, κατὰ τὴν παλαιὰν ὀρθογραφίαν, ἢ κατὰ Τηλέγονον πραγματεία· καὶ Ἡράκλεια, ἢ κατὰ Ἡρακλέα· καὶ Ὀδύσσεια, ἢ κατὰ Ὀδυσσεά· καὶ Ὀρέστεια, ἢ κατὰ τὸν Ὀρέστην». Μεταγράφομεν Δολωνοφονία, νυκτεγερσία, Δόλων, Δολώνεια, προπαροξύνονται, ἀποροῦντες καὶ θαυμάζοντες πῶς ὁ ἐκδότης Ὅσανδρος δὲν συνειδὼν οὕτω προφανῆ σφάλματα. Ὅτι δ' ὁ Φιλῆμων ἐπαναλαμβάνει, μᾶλλον δὲ σφετερίζεται, τὰ ὑπ' ἄλλου δεδιδραγμένα νομίζομεν περιττὸν καὶ νὰ ὑπομνήσωμεν. Περὶ τοῦ Τεχνολογικοῦ Λεξικοῦ τοῦ ἀνδρός τούτου διέλαβεν ὁ Ναβῆρος Φωτ. Λεξ. Τόμ. Α', σελ. 189 κέξ. καὶ ὁ Λέρσιος Pindarschol. σελ. 164 κέξ.

(Γρ.: διὰ τὸ τᾶ) κατὰ Πάτροκλον ἱστορεῖν διὰ τί δὲ προπαροξύνεται προδεδήλωται». σελ. 1380, 40 «Ἡ δὲ Ὀδύσσεια φανερώς ἐξ ὠρισμένου προσώπου, τοῦ Ὀδυσσεύος δηλαδὴ, ἐπιγέγραπται, ὅς μόνος ἐνταῦθα τὴν ὅλην ποίησιν συνιστᾷ. Προπαροξύνεται δὲ ἡ λέξις ὁμοίως τῷ ἱερεὺς ἱέρεια, βασιλεὺς βασιλεια, εἰ καὶ ἄλλως κατὰ λόγον κτητικοῦ παροξύνεσθαι ὀφείλειν¹. Ἠκολούθησε δὲ μάλιστα ὁ τόνος τῆς ῥηθείσης λέξεως τῷ Πατρόκλεια, Δολώνεια καὶ τοῖς ὁμοίοις, περὶ ὧν ἀκριδέστερον ἐν τοῖς εἰς τὴν Ἰλιάδα δεδήλωται». Ἐπι δὲ σελ. 1796, 45 «Ὁ δὲ τὴν Τηλεγόνοιαν γράψας Κυρηνάιος κτέ.».

Κραρ. Ἄν. Ὁξ. Τόμ. Β', σελ. 189, 7 «Γιγάντεια: Ἡ πραγματεία, ὡς ἡ Ὀδύσσεια καὶ Δολώνεια, διὰ τῆς Εἰ διφθόγγου καὶ προπαροξύνεται». σελ. 299, 26 «Τὰ ἐπὶ πραγματείας ἡγουν συγχρόμματος διὰ τῆς Εἰ διφθόγγου γράφονται, οἷον Ὀδύσσεια ἢ κατὰ Ὀδυσσεά, Ἡράκλεια ἢ κατὰ Ἡρακλέα, Τηλεγόνοια ἢ κατὰ Τηλεγόνα (Γρ. ΤηλέγονΟΙΝ)».

Κραμ. Ἄν. Παρ. Τόμ. Γ', σελ. 76, 27 «Ἡ κοινὴ ἐπιγραφὴ τῆς κάππα ἐστὶν αὕτη Νυκτεργασία (Γρ. Νυκτεγερασία) καὶ Δολωφρονία (Γρ. Δολωνοφορία), καθ' ἣν ὁ Δόλων πεφόνευται. Τινὲς δὲ καὶ Δολώνειαν ταύτην καλοῦσιν, ὡς Πατρόκλειαν. Προπαροξύνεται δὲ ἡ λέξις, ὡς Ὀδύσσεια καὶ Ὀρέστεια, ὀφείλουσα ὡς κτητικῇ παροξύνεσθαι».

Ὡς δὲ ταῦτα κατὰ τὴν ἀκραιφνῆ τῆς Ἑλληνικῆς γλώσσης χρῆσιν, ἣν σαφῶς ἐκ τῆς παραδόσεως διδασκόμεθα, διφθόγγω παρελήγοντο καὶ ἐν τῇ τρίτῃ ἀπὸ τῆς τελευταίας ἐτονίζοντο, οὕτω καὶ τὸ Δευκαλιώνεια, Εὐρώπεια, Κυκλώπεια, Λυκούργεια, Μελαμπόδεια, Οἰδιπόδεια, Παλαμήδεια. Ἀθήν. Γ', 9 «Ἑλλάνικος δ' ἐν πρώτῳ Δευ-

¹ Ἡ παρατήρησις αὕτη τοῦ Εὐσταθίου θὰ ἐξελεγχθῆ ματαία ἐξ ὧν μέλλομεν ἐν τοῖς ἔπειτα νὰ διαλάβωμεν. Τὸ παρ' Ἐρυσκίῳ «ὥστ' ἀγορευσαί πηλὸν Ὀδυσσεΐην» (Ἀνθολ. Παλ. Ζ', 377) εἶνε ὁμοίον τῷ ἀληθείην. Πρόβ. Λορέκκιον Σοφοκλ. Δ' σελ. 117 ἐκθ. δ'.

καλιωνείας». Ἀνέκδ. Κραμ. Ὁξ. Τόμ. Α', σελ. 278, 2 «ἐν δὲ τῇ Παλαμηδεΐα τῆς Ὑμνοῦς», κτλ.

· Εὐρίσκεται δ' ὅμως ἐν τοῖς ἀντιγράφοις καὶ διὰ τοῦ ἀπλοῦ Ι γραφῆ τῶν τοιούτων ὀνομάτων, οἷον *Λυκουργία*, *Ὀρεστία*, *Τηλεγονία*, κτλ. Ἐν ταῖς Θεσμοφοριαζούσαις τοῦ Ἀριστοφάνους ἅπαντες οἱ κώδικες φέρουσιν:

ἐκ τῆς *Λυκουργίας* ἐρέσθαι βούλομαι (ς. 135).

Μετέβαλε δ' αὐτὸ εἰς *Λυκουργείας* πρῶτος ὁ Δοβραῖος¹ κατὰ τὸ ἐν τοῖς Βατράχοις:

πρῶτον δέ μοι τὸν ἐξ Ὀρεστείας λέγε (ς. 1124).

ἀνθ' οὗ ἐν τοῖς χείροσι τῶν ἀντιγράφων κεῖται Ὀρεστίας. Πρβ. Σχολ. Ἀριστοφ. Εἰρ. 797 «Ἔστι δὲ παρὰ τὰ Στησιχόρου ἐκ τῆς Ὀρεστείας». Ἀν. Βεκκ. σελ. 783, 16 «Στησίχορος δὲ ἐν δευτέρῳ Ὀρεστείας κτέ.». Ἐν τῇ Ποικίλῃ Ἱστορίᾳ τοῦ Αἰλιανοῦ ΙΓ', 14 ἀντὶ τοῦ κοινοῦ «καὶ *Δολωνίαν* τινὰ—καὶ *Πατρόκλειαν*—*Κυκλωπίαν*» ἐξέδωκεν ὁ Ἐρχῆρος «καὶ *Δολώνειάν* τινὰ—καὶ *Πατρόκλειαν*—καὶ *Κυκλώπειαν*». Παρ' Ἀθηναίῳ ἔγραψεν ὁ Μεινέκιος Β', 13 «Ἡσίοδος ἐν τῇ *Μελαμποδείᾳ* φησὶν». ΙΑ', 99 «Ἡσίοδος δ' ἐν τῷ δευτέρῳ *Μελαμποδείας* σὺν τῷ π σκύφρον λέγει». ΙΓ', 89 «Ἡσίοδος δ' ἐν τρίτῳ *Μελαμποδείας* τὴν ἐν Εὐβοίᾳ *Χαλκίδα* καλλιγύναικα εἶπεν» ἀντὶ τοῦ ἐν τοῖς ἀντιγράφοις *Μελαμποδία* καὶ *Μελαμποδίας*². Παρὰ Φίλοστράτῳ ἀναγινώσκεται σελ. 518 «καὶ *Γιγαντίαν* ξυνθεῖναι» καὶ σελ. 248 «Ὀμήρου μὲν ἐν *Κυκλωπία* ἀκούων»· ἀλλ' ὑπάρχει καὶ γραφὴ *Κυκλωπεᾶ* καὶ *Κυκλωπεΐα*. Ὁ Κουσσῆρος ἐν ἀμφοτέραις ταῖς ἐκδόσεσιν ἐτήρησε τὸν διὰ τοῦ Ι τύπον. Τὸ ἐν τοῖς Στρωματεῦσι τοῦ Κλήμεντος Γ', 27 «ἐκ τῆς Ἑλλανίκου *Δευκαλιωνίας*» μετετυπώθη ὑπὸ τοῦ Δινδορφίου εἰς *Δευκαλιωνείας*³. Ἐν τοῖς Ἐθνι-

¹ Advers. Τόμ. Β', σελ. 237. Πρβ. καὶ Δινδόρφιον Ἀριστοφ. Τόμ. Γ', σελ. 270 καὶ 711. Ὁ Φρίσχιος ἐν τῇ ἐκδόσει τῶν Θεσμοφοριαζουσῶν σελ. 42 ὑπερμαχεῖ ἀτόπως τῆς γραφῆς *Λυκουργίας*.

² Ἴδε τὴν ὑπ' αὐτοῦ ἐκδοσιν τοῦ Ἀθηναίου Τόμ. Δ', σελ. 22, 229 καὶ 292.

³ Κλήμ. Ἀλεξ. Τόμ. Γ', σελ. 149. Ὁ Στούρζιος ἐν τῇ Β' ἐκδόσει τῶν Ἑλλανίκου ἀποσπασμάτων σελ. 71 γράφει: «Ego veram scripturam puto Δευκα-

κοῖς τοῦ Βυζαντίου ἄλλοτε μὲν φέρουσι τὰντίγραφα μόνον τὸν διὰ διφθόγγου ἢ ψιλοῦ I τύπον τῆς προκειμένης λέξεως, ἄλλοτε δ' ἀμφοτέρους. Ἴδε σελ. 10, 19. σελ. 78, 17. σελ. 134, 11. σελ. 313, 7. σελ. 349, 9. σελ. 408, 8. σελ. 451, 11. σελ. 454, 13. σελ. 551, 20. σελ. 663, 13. Πρβ. καὶ Σχολ. Ἀπολλ. Γ', 1086, σελ. 475, 10 Κειλ. Ἐν τοῖς εἰς Πλάτωνα σχολίοις (Ἀπολ. σ. 18, 6') κεῖται «καὶ ὁ Μέλητος Οἰδιπόδειαν ἔθηκεν»· ἀλλ' ἐν τοῖς εἰς Εὐριπίδην (Φοικ. 1760) φέρεται «οἱ τὴν Οἰδιποδίαν γράφοντες», ἔνθα ὁ Δινδόρφιος ποιεῖται τὴν βραχεῖαν ταύτην παρατήρησιν «*Recta scriptura Oιδιπόδειαν est*»¹. Παρὰ Πρόκλῳ Χρηστομ. Γραμματ. Β' εἶνε γεγραμμένον «Μετὰ ταῦτά ἐστιν Ὅμηρου Ὀδύσσεια· ἔπειτα Τηλεγονίας βιβλία δύο Εὐγάμμωνος Κυρηναίου»². Ἐν τοῖς εἰς τὴν Ἰλιάδα σχολίοις (Z, 131) εὐρίσκεται «ὁ τὴν Εὐρωπίαν πεποιηκὼς Εὐμηλος». Δινδόρφιος «*Recta forma Eὐρώπεια est, de qua vid. Thesaur. vol. 5 p. 2437*»³. Ὑπὸ τοῦ Σουΐδα λ. Ὅμηρος μνημονεύεται ποίημα Ἀμαζονία ἀναφερόμενον εἰς τὸν Ὅμηρον.

Περὶ τῆς πλημμελείας τοῦ τονισμοῦ Ὀρεστεία παρ' οὐδενὶ τὰ νῦν δύναται εὐλογος νὰ ὑπάρχη ἀμφιβολία. Ὀλίγον δὲ φροντιστέον τῶν ἀντιγράφων φερόντων παρὰ τῷ Δειπνο-

λιωνεία, secutus Casaubonum in animadu. ad Athenæ. 10, 4. p. 710, 45. seu Vol. V. Animaduverss. p. 320. ed. Schweighäuser». Σφάλλεται ὁ ἀνὴρ περὶ τὸν τονισμόν τῆς λέξεως.

1 Σχολ. Εὐριπ. Τόμ. Γ', σελ. 409. Παρὰ Πaus. Θ', ε', 11 ἀντὶ τοῦ «δηλοῦ δὲ καὶ ὁ τὰ ἔπη ποιήσας ἅ Οἰδιπόδεια ὀνομάζουσι» ἔγραψεν ὁ Πόρσων Οἰδιπόδειαν. Marckscheffel Hesiod. Eumel. etc. Fragm. σελ. 251 «*Recte Porsonum sensisse puto, qui Oιδιπόδειαν maluit. Sed leniori mutatione Oιδιποδίαν corrigi poterit; quod necessarium fere duco*» (Πρβ. καὶ σελ. 258 καὶ 236. Ἔτι δὲ Schubart Πausan. Τόμ. Β', σελ. XVI Τεῦχον.). Ἐν τῇ Διδωτείῳ ἐκδόσει σελ. 442, 28 φέρεται «ἅ Οἰδιπόδεια ὀνομάζουσι». Πρβ. καὶ Λοβέκκιον Σοφ. Α΄. σελ. 95 ἐκδ. γ'.

2 Οὕτως ἐξεδώκεν ὁ τε Βεακῆρος Σχολ. Ἰλιάδ. σελ. III καὶ ὁ Γαισφόρδος Ἡφαιστ. Ἐγχειρ. Τόμ. Α', σελ. 463 ἐκδ. 6' καὶ ὁ Οὐέστφαλος Μετρ. Ἑλλ. Τόμ. Α', σελ. 241.

3 Σχολ. Εὐριπ. Τόμ. Γ', σελ. 188. Πρβ. ὁ ὁμοίως καὶ Ὁθ. Συνειδήσαν Νικάνδρ. σελ. 33.

σοφιστῆ IB', 7 (σελ. 513, α') «ὡσπερ καὶ τὴν Ὀρεστείαν καλουμένην». Τὴν ὀρθὴν γραφὴν Ὀρέστειαν ἀποκατέστησεν ἤδη ὁ Μεινέκιος ἐν τῇ ἐκδόσει τοῦ Ἀθηναίου¹.

Ὁ Λοβέκκιος ἐν τῇ Γ' ἐκδόσει τοῦ Αἴκντος σημειοῦται ὅτι «Ὀρεστεια remansit Athen. XII. 513 A» (σελ. 97). Παράδοξα ἡμῖν φαίνονται τὰ ὑπὸ τοῦ Φρισχίου γεγραμμένα εἰς τὸν 1124ον στίχον τῶν Βατρῶνων (σελ. 355) «*idque ipsum (Ὀρεστείας) hic legerat Eustathius p. 785, 26., simillima ille nomina afferens Δολωρία, Πατροκλεία, Τηλεγονεία, Ἡρακλεία, Ὀδυσσεία, quibus addantur Οἰδιποδεία, Ἀχιλλεία atque etiam e Thesmoph. v. 155 Λυκουργεία*». Σαφῶς καὶ διακρῆδην λέγει ὁ Εὐστάθιος ὅτι ΠΡΟΠΑΡΟΞΥΝΟΝΤΑΙ τὰ τοιαῦτα ὀνόματα. Ὁ Βέργκκιος ἐν *Λυρ. Ποιητ.* σελ. 983 ἐκδ. γ' μνημονεύων τὸ πρὸ μικροῦ παρατεθὲν χωρίον τοῦ Ἀθηναίου γράφει Ὀρεστειαν, ἐν δὲ *Griech. Literaturgesch.* Τόμ. Α', σελ. 462 ἀπορρίνεται «*Dies beweisen ganz unzweideutig selbst die Titel der epischen Gedichte, indem hier regelmässig nach äolischer Weise die Endsylbe verkürzt wird in Namen wie Ὀδύσσεια, Νέκυια², Μελαμπόδεια, Οἰδιπόδεια, und so wird man nach dieser Analogie auch Παλαμήδεια, Τηλεγόνεια (nicht Τηλεγονία), Δευκαλιώρεια betonen müssen*». Πρὸς καὶ σελ. 681 «*das neunte Κυκλωπεία (oder vielmehr Κυκλώπεια)*» καὶ σελ. 1007 «*Μελαμπόδεια schreibt man wohl richtiger statt Μελαμποδία*». Κακῶς ἐν τῷ λεξικῷ τοῦ Πασσοβίου τονίζεται *Κυκλωπεία*, ὀρθῶς δὲ Ὀρέστεια, Οἰδιπόδεια, Μελαμπόδεια, κτλ.

Εἶνε δὲ κυρίως τὸ Ὀρέστεια, Ὀδύσσεια, κτλ. θηλυκὰ ἐπίθετα τοῦ ἐλλείποντος ὀνόματος ποιήσεις, καθάπερ καὶ τὸ Ἰλιάς³, περὶ οὗ γράφει ὁ Εὐστάθιος σελ. 5 «Καὶ διὰ ταῦτα

1 Τόμ. Β', σελ. 437. Πρὸς καὶ Τόμ. Δ', σελ. 236.

2 Πρὸς. Εὐστάθ. σελ. 1950, 62. Ἐπι δὲ Λοβέκκιον Φρυν. σελ. 494 καὶ Στοίχ. Τόμ. Β', σελ. 28.

3 Πρὸς καὶ Ἀλεξανδριάς, κτλ., Θησιγίς, κτλ. Περὶ Πανσαν. Θ' 10, 2

μὲν τὸ βιβλίον τοῦτο καλεῖται Ἰλιάς. Δακεῖ δὲ ἡ τοιαύτη λέξις κτητική εἶναι καὶ ἔλλειπτικῶς ἔχειν. Ὡσπερ γὰρ λόγχη καὶ γῆ καὶ Τροία καὶ μάχη καὶ σκοπιὰ Ἰλιάς παρὰ τοῖς τραγικοῖς ἀντὶ τοῦ Ἰλιακῆ, ὃ ἐστὶ Τρωϊκῆ, οὕτω καὶ ἐνταῦθα Ἰλιάς, βιβλος δηλαδή, ἡ Ἰλιάς ποίησις ἢ ἱστορία Ἰλιάς: ὡσπερ καὶ τὸ Ἰάς· καὶ τοῦτο γὰρ ἐλλέλειπται δηλοῦν ὅτι Ἰωνικὴ διάλεκτος». Ἐσήμαινε δ' ἐν τῇ Ἑλληνικῇ γλώσσῃ τὸ ὄνομα ποίησις οὐ μόνον τὴν ἀφηρημένην ἔννοιαν τοῦ ποιεῖν (τὴν ἐνέργειαν τοῦ ποιεῖν ἢ ποιῆσαι) ἀλλὰ καὶ τὴν συγκεκριμένην τοῦ πεποιημένου ἢ τῶν πεποιημένων, οἷον Ἀριστοφ. Βατρ. 868:

ὅτι ἡ ποίησις οὐχὶ συντέθηκέ μοι,
τούτω δὲ συντέθηκεν, ὥσθ' ἔξει λέγειν.

Θουκυδ. Α', 10 «τῇ Ὀμήρου αὖ ποιήσει εἴ τι χρὴ κἀνταῦθα πιστεύειν». Πλάτ. Τιμ. σ. 20, ε' «καθάπερ λέγει πολλαχοῦ καὶ αὐτὸς (ὁ Σόλων) ἐν τῇ ποιήσει». Ἰων. σ. 531, δ' «οὐ ταῦτά ἐστι περὶ ὧν Ὀμηρος τὴν ποίησιν πεποίηκεν;» (Πρβ. καὶ Φαῖδρ. σ. 278, γ', κλπ.). Ἀριστοτέλ. Ποιητ. ΚΒ', 2 «παράδειγμα δὲ ἡ Κλεοφῶντος ποίησις καὶ ἡ Σθενέλου» (Πρβ. καὶ ΚΓ', 5). Πολιτ. Δ', θ', 18 «Σόλων τε γὰρ ἦν τούτων (δηλοῖ δ' ἐκ τῆς ποιήσεως) καὶ Λυκοῦργος». Ε', ς', 2 «Δῆλον δὲ καὶ τοῦτο ἐκ τῆς Τυρταίου ποιήσεως τῆς καλουμένης Εὐνομίας». Ἡρακλείδ. π. Πολιτ. Β' «Λυκοῦργος ἐν Σάμῳ ἐγένετο καὶ τὴν Ὀμήρου ποίησιν παρὰ τῶν ἀπογόνων Κρεωφύλου λαβὼν πρῶτος διεκόμισεν εἰς Πελοπόννησον». Πλούτ. Λυκ. Δ', 5 «Ἐκεῖ δὲ καὶ τοῖς Ὀμήρου ποιήμασιν ἐντυχῶν πρῶτον, ὡς ἔοικε, παρὰ τοῖς ἐκγόνοις τοῖς Κρεωφύλου διατηρουμένοις—ἐγράψατο προθύμως καὶ συνήγαγεν ὡς δεῦρο κομιῶν. Ἦν γὰρ τις

ἅπαντ' ἐν τῇ συγγραφῇ τῇ Μεγαρίδι ἐδήλωσα». Ἄλλ' εὐκαιρότερον περὶ τῶν τοιοῦτων θ' ἀδιαλάβωμεν ἐν ἄλλῳ τόπῳ.

ἤδη δόξα τῶν ἐπῶν ἀμαυρὰ παρὰ τοῖς Ἑλλησιν ἐκέκτηντο δὲ οὐ πολλοὶ μέρη τινὰ σποράδην τῆς ποιήσεως, ὡς ἔτυχε, διαφορομένης· γνωρίμην δὲ αὐτὴν καὶ μάλιστα πρῶτος ἐποίησε Λυκοῦργος». Αἴλιαν. Ποικ. Ἱστορ. ΙΓ', 14 «Ὁψὲ δὲ Λυκοῦργος ὁ Λακεδαιμόνιος ἀθρόαν πρῶτος εἰς τὴν Ἑλλάδα ἐκόμισε τὴν Ὀμήρου ποίησιν». Πausan. Θ', ε', 9 «ἔστι ποιήσεως Μινυάδος». Ι', κη', 2 «ἐπηκολούθησε δὲ ὁ Πολύγνωτος ἐμοὶ δοκεῖν ποιήσῃ Μινυάδι». Ι', κη', 7 «ἡ δὲ Ὀμήρου ποίησις ἡ ἐς Ὀδυσσέα καὶ ἡ Μινυάς τε καλουμένη καὶ οἱ Νόστοι». Ι', λ', 10 «ἐν ἀμφοτέραις ἐδήλωσεν Ὀμηρος ταῖς ποιήσεσι». Ι', λα', 3 «Ἀπόλλωνα γὰρ δὴ αὐταὶ φασιν αἱ ποιήσεις ἀμῦναι Κούρησιν ἐπὶ τοὺς Αἰτωλοὺς», κτλ. Ἀρριαν. Ἀναβ. Δ', α', 1 «οὗς καὶ Ὀμηρος δικαιοτάτους ἀνθρώπους εἰπὼν ἐν τῇ ποιήσει ἐπήνεσεν». Στράβ. Α', β', 3 «Ὀμηρον γοῦν ὑπὲρ τε τῶν Αἰθιοπῶν ὅσα ἐπέθετο καταχωρίσαι εἰς τὴν ποίησιν καὶ περὶ τῶν κατ' Αἴγυπτον καὶ Λιβύην». ΙΓ', α', 25 «τοῖς ἐκ τῆς Ὀμήρου ποιήσεως τεκμαιρομένοις». ΙΓ', α', 27 «φέρεται γοῦν τις διόρθωσις τῆς Ὀμήρου ποιήσεως ἡ ἐκ τοῦ νάρθηκος λεγομένη»¹. Σέξτ. Ἐμπειρ. σελ. 661, 8 Βεκκ. «τὴν Ὀμηρικὴν διὰ παντὸς ποίησιν ἀναγινώσκων». σελ. 664, 13 «τὴν Ὀμηρικὴν διετύλισσε ποίησιν». σελ. 664, 17 «ποίησιν εἰς τὸν Μακεδόνα Ἀλέξανδρον γράψαντα». σελ. 668, 20 «οἱ μὲν ἐρωτομανεῖς καὶ μέθυσοι τὰς Ἀλκαίου καὶ Ἀνακρέοντος ποιήσεις ἀναγνόντες προσεκκαίονται».

¹ Ἐν Η', δ', 10 ἀντὶ τοῦ «καὶ γὰρ εἶναι φησιν ἐκεῖθεν ἐν τῇ ἐλεγείᾳ, ἣν ἐπιγράφουσι Εὐνομίαν» ἔχουσι τινὰ τῶν ἀντιγράφων «ἐν τῇ ποιήσει ἐλεγείᾳ». Ὁ Φράγκιος ποιούμενος λόγον περὶ αὐτοῦ (Καλλίν. σελ. 146) γράφει «Deinde pro soloeco ἐν τῇ ποιήσει ἐλεγείᾳ miror neminem vidisse reponendum esse ἐν τῇ ποιήσει τῇ ἐλεγείᾳ, aut etiam transponendum ἐν τῇ ἐλεγείᾳ ποιήσει» (Πρὸς. καὶ σελ. 170). Τὸ ποιήσει εἶνε πάντως παρέγγραπτον.

σελ. 668, 29 «πᾶν σύγγραμμα καὶ πᾶσα ποιήσεις ἐκ λέξεων—συνέστηκε». σελ. 672, 26 «παρὰ δὲ ταῦτα οὐδέν ἐστιν ἢ ποιήσεις ἢ τὸ σύγγραμμα». Θεμιστ. Λόγ. ΙΕ', σελ. 184, γ' «μείζω καὶ ἀξιολογώτερα τὰ κατὰ τὴν ἑαυτοῦ συγγραφὴν τῆς Ὀμήρου ποιήσεως (Πρβ. καὶ σελ. 184, δ'). ΙΗ', σελ. 216, δ' «ἦν ἐκείνω δίδωσιν Ὀμηρος ἐν τῇ ποιήσει» (Πρβ. καὶ ΙΕ', σελ. 188, β'). ΚΔ', σελ. 309, α' «οὐδὲ διὰ τῆς ἐτέρας ποιήσεως». Ἀλέξ. Ἀφροδισ. σελ. 438, 8 Βον. «πάση τῇ τοῦ Ὀμήρου ποιήσει κεῖται ὄνομα τὸ Ἰλιάς». Πρόκλ. π. Ὀμήρ. τέλ. «γέγραφε δὲ ποιήσεις δύο, Ἰλιάδα καὶ Ὀδύσειαν». Εὐστάθ. Διον. Περιηγ. σελ. 216, 18 Διδ. «πολύ δὲ τὸ σαφές ἢ παροῦσα ποιήσεις ἔχει». σελ. 216, 29 «τὸ μικρὸν τῆς ποιήσεως τοῦτο σωματίον». Σχολ. Ὀδυσσ. Α, 337 «ἐν οὐδενὶ γὰρ τῶν ποιήσεων ἐχρήσατο τῷ οἶδας»¹. Κτλ. Ὁ Ἀλικαρνασσεὺς Διονύσιος ὠνόμασε ποιήσεις τὴν συγγραφὴν τοῦ Ἡροδότου καὶ τὴν τοῦ Θουκυδίδου ἐν τῇ πρὸς Γναῖον Πομπήϊον ἐπιστολῇ (Κεφ. Γ') λέγων «Ἴνα δὲ συνελὼν εἶπω, καλαὶ μὲν αἱ ποιήσεις ἀμφοτέραι· οὐ γὰρ ἂν αἰσχυνοίην ποιήσεις αὐτὰς λέγων· διαφέρουσι δὲ κατὰ τοῦτο μάλιστα ἀλλήλων, ὅτι τὸ μὲν Ἡροδότου κάλλος ἰλαρόν ἐστι, φοβερόν δὲ τὸ Θουκυδίδου».

Ἡ διαφορὰ τῶν λέξεων *ποίημα* καὶ *ποιήσεις* ὀρίζεται οὕτως ὑπὸ τῶν ῥητόρων καὶ τῶν γραμματικῶν. Ἐρμογέν. Προγυμν. Β' «Διαφέρει δὲ διήγημα διηγήσεως, ὡς *ποίημα* ποιήσεως· *ποίημα* μὲν γὰρ καὶ *διήγημα* περὶ πρᾶγμα ἓν, *ποιήσεις* δὲ καὶ *διήγησις* περὶ πλείονα, οἷον *ποιήσεις* ἢ Ἰλιάς καὶ *ποιήσεις* ἢ Ὀδύσεια, *ποιήματα* δὲ ἀσπιδοποιία, νεκυομαντεία, μνηστορηφονία· καὶ πάλιν *διήγησις* μὲν ἢ ἱστορία Ἡροδότου, ἢ συγγραφὴ Θουκυδίδου,

¹ Ὁ Ὁσαγγὸς *Anecd. Roman.* σελ. 278 εἶκασεν οὐδεμία (δηλ. οὐδεμιά) ἀντὶ τοῦ οὐδενί, ὃ δὲ Διονύσιος Σχολ. Ὀδυσσ. σελ. 64 ἐν οὐδετέρῃ τῶν ποιήσεων.

διήγημα δὲ τὸ κατὰ Ἄριονα, τὸ κατὰ Ἀλκμέωνα». Ἀφθόν. Προ-
 γυμν. Β' «Διενήνοχε δὲ διηγήσεως, ὡς ποιήσεως ποίημα· ποίησις
 μὲν γὰρ πᾶσα ἢ Ἰλιάς, ποίημα δὲ ἢ τῶν Ἀχιλλέως ὄπλων κατα-
 σκευή»¹. Ἀμμών. σελ. 43 «Διήγησις καὶ διήγημα διαφέρει·
 διήγησις μὲν γὰρ καὶ ποίησις ἐστὶν ἢ ἐν μήκει τὸ τέλειον ἔχουσα,
 διήγημα δὲ καὶ ποίημα τὸ βραχύτερον». Θωμ. Μάγιστρ. σελ.
 96, 8 «Διήγησις ὅλον τὸ σύγγραμμα, ἤγουν ἢ Ἰλιάς ἢ ἢ Ὀδύσ-
 σεια, διήγημα δὲ μέρος τι, οἷον ἢ τοῦ Ἑκτορος καὶ Αἴαντος
 μονομαχία ὡσπερ καὶ ποίησις καὶ ποίημα. Παραχρῶνται δέ τινες».
 Εὐστάθ. σελ. 6, 21 «Αἱ δὲ αὐταὶ ῥαψωδία καὶ ποιήματα ἐκα-
 λοῦντο ὡς μέρη· ποίησις μὲν γὰρ ὅλη ἢ βίβλος, ποίημα δὲ τόδε
 τὸ γράμμα ἤγουν ἢδε ἢ ῥαψωδία, τὸ ἄλφα, τὸ βῆτα καὶ τὰ
 λοιπά». Ἀνέκδ. Βεκκ. σελ. 768, 21 «Ῥαψωδία ἐστὶ μέρος
 ποιήματος. Ποιήσεως ἐχρῆν εἰπεῖν, οὐ ποιήματος· ποίησις γὰρ ἢ
 πᾶσα Ἰλιάς, ποίημα δὲ ἐκάστη ῥαψωδία». Ἀλλὰ σελ. 769, 3
 «Πορφυρίου. Ὁ ἐμπεριεχόμενος νοῦς ἐν τῇ ὑπογραφῇ τοῦτον ἔχει
 τὸν τρόπον, ὅτι ῥαψωδία ἐστὶ μέρος ποιήματος, ποίημα δὲ ἢ
 Ἰλιάς καὶ ἕτερον ποίημα ἢ Ὀδύσσεια· τὸ δὲ συναμφοτέρων λέγεται
 ποίησις²».

Ἡ ὑπὸ τῶν Στωϊκῶν γινομένη διαστολὴ τῶν ὀνομάτων ποίημα
 καὶ ποίησις μνημονεύεται ὑπὸ Διογένους τοῦ Λαερτίου λέγοντος
 Ζ', 60 «Ποίημα δὲ ἐστὶν, ὡς ὁ Ποσειδώνιος φησὶν ἐν τῇ περὶ λέ-
 ξεως εἰσαγωγῇ, λέξις ἔμμετρος ἢ ἔνρυθμος μετὰ σκευῆς³ τὸ
 λογοειδὲς ἐκβεβηκυῖα· τὸ ἔνρυθμον δ' εἶναι τὸ:

Γαῖα μέγιστη καὶ Διὸς αἰθήρ.

ποίησις δὲ ἐστὶ σημαντικὸν ποίημα μίμησιν περιέχον θεῶν καὶ
 ἀνθρωπείων».

Πρὸς τὴν χρῆσιν, καθ' ἣν ἢ λέξις ποίησις περιληπτικῶς λαμ-
 βανομένη δηλοῖ τὰ ποιήματα ἤτοι τὸ ἄθροισμα τῶν ποιημάτων,
 δύναται νὰ παραβληθῇ τὸ παρ' Ἀριστοτέλει «εἶη ἂν ἢ κίνησις

1 Περὶ τοῦ διήγημα καὶ διήγησις πρβ. καὶ Ῥήτ. Οὐαλζ. Τόμ. Β', σελ.
 13. σελ. 198 κέξ. σελ. 578, κλπ. Ἴδε καὶ Λοβέκκιον Φρυγ. σελ. 465.

2 Πρβ. καὶ Βαλκενάριον Ἀμμων. σελ. 43 καὶ Φράγκιον Καλλίν. σελ. 171.

3 Πρβ. Βάκιον Ποσειδων. σελ. 233.

οὐκ ἐκ κινήσεων ἀλλ' ἐκ κινήματων» (Φυσ. Ἀκροάσ. ζ', α', 8) καὶ τὸ «ἡ δὲ νόησις (ἐστὶ) τὰ νοήματα» (π. Ψυχ. Α', γ', 13). Ἀναγκαῖον δὲ μάλιστα εἶνε νὰ ὑπομνήσωμεν ὅτι καὶ τὸ κτῆσις εὐρίσκεται παρὰ τοῖς παλαιοῖς ἀντὶ τοῦ κτήματα κείμενον, οἷον Ἰλ. Ε, 158 :

Ἰλ. Ε, 158 :
χρησται δὲ διὰ κτῆσιν δατέοντο.

Ὀδ. Ε, 62 :

ὅς κεν ἔμ' ἐνδυκέως ἐφίλει καὶ κτῆσιν ὄπασσεν,
οἶά τε ὦ οἰκῆι ἀναξ εὐθυμος ἔδωκεν,
οἶκόν τε κληρόν τε πολυμνήστην τε γυναῖκα.

Ἡσίοδ. Θεογ. 606 :

ζῶει, ἀποφθιμένου δὲ διὰ κτῆσιν δατέονται
χρησται.

Σοφοκλ. Ἦλ. 1290 :

μήθ' ὡς πατρώαν κτῆσιν Αἴγισθος δόμων
ἀντλεῖ, τὰ δ' ἐκχεῖ, τὰ δὲ διασπείρει μάτην.

Ἄριστοτ. Πολιτ. Α', β', 4 «Οὕτω καὶ τὸ κτῆμα ὄργανον πρὸς ζωὴν ἐστὶ καὶ ἡ κτῆσις πλῆθος ὀργάνων ἐστὶ καὶ ὁ δούλος κτῆμα ἢ οὐσία, κτῆμα δ' ἐν τι». Πρὸς καὶ Εὐστάθ. σελ. 1261, 35 «Ἰστέον δὲ ὅτι κτῆσιν ἡγουν κτήματα καὶ ἐνταῦθα καλεῖ τὰ ἀπόθετα». Ἐν τῷ Οἰκονομικῷ τοῦ Ξενοφῶντος φέρεται «Ὅτι τοι ἡμῖν ἐδόκει οἶκος ἀνδρὸς εἶναι ὅπερ κτῆσις. Νῆ Δί', ἔφη ὁ Κριτόβουλος, ὅ τι γέ τις ἀγαθὸν κέκτηται· οὐ μὰ Δί' οὐκ εἴ τι κακόν· τοῦτο κτῆμα ἐγὼ καλῶ» (Α', 7). Περὶ τοῦ βρωσις, πόσις, κτλ., φύσις, οὐσία, ὑπαρξίς, ὑπόστασις, κτίσις, κόσμος, κτλ., πτέρωσις, ἱματισμός, κτλ., ὄψις, ἀκοή, ἱστορίη, κτλ. κτλ. θὰ εἴπωμεν τὰ δέοντα ἐν ἐκτενεῖ πρᾶγματι, ἐν ἣ θὰ ἐξετάσωμεν καὶ τὰ ἐν τῇ νέῃ γλώσσῃ συνήθη φορεσιά, (ἐ)ντυμασιά ἢ ἐνδυμασιά, (ὕ)ποδεσιά, κτλ.

Εἴπομεν ἐν τοῖς ἀνωτέρω ὅτι τὸ Ὀρέσσεια, Ὀδύσεια, κτλ. εἶνε κυρίως ἐπίθετα κατ' ἔλλειψιν τοῦ ὀνόματος

1 Πρὸς Σχοιμαννὸν Ορυσσ. Τόμ. Γ', σελ. 211.

ποιήσις. Ἐμφορῇ τούτοις θηλυκὰ συνεκφερόμενα μετὰ τῶν οἰκείων ὀνομάτων ἔχομέν τινα ἐκ τῆς παλαιᾶς γλώσσης νὰ καταλέξωμεν, οἷον Πολυδεύκεια χεῖρ καὶ Ἀγαμεμνό νεια, Ἐκτόρεια χεῖρ, Κύκνεια μάχα, Διομήδεια ἀνάγκη, Ἴπποδάμεια ἀγορά, Ἡράκλεια λίθος. Ἄλλὰ δὲν εἶνε πάντα ταῦτα ἀνύποπτα καὶ ἀναμφήριστα· ἔθεν ἐπάναγκες ἡμῖν φαίνεται νὰ ἐξετασθῇ ἕκαστον μετ' ἀκρι βείας.

Πολυδεύκεια χεῖρ καὶ Ἀγαμεμνό νεια. Ἐτυμ. Μέγ. σελ. 461, 44 «Πρόσκειται μονογενῆ διὰ τὸ Πολυδεύκεια χεῖρ καὶ Ἀγα μεμνό νεια». Ἄλλὰ Φιλῆμ. Λεξ. Τεχν. σελ. 39, 51 «Πρόσκειται μονογενῆ διὰ τὸ Ἀγαμεμνορεία χεῖρ». Σουίδ. «Ἀγαμέμνων, Ἀγαμέμνονος, ὧ Ἀγάμεμνον. Καὶ Ἀγαμεμνό νειος οἶκος καὶ Ἀγα μεμνορεία γαῦς». Ἐν Κραμ. Ἀνεκδ. Ὁξ. Τόμ. Β', σελ. 305, 26 φέρεται «Πρόσκειται μονογενῆ διὰ τὸ Πολυδεύκεια χεῖρ, Ἀγα με μνό νειος (Γρ. -εια) γαῦς». Ὁ Λέντζιος Ἡρωδ. Τόμ. Β', σελ. 454, 14 γράφει «Πρόσκειται μονογενῆ διὰ τὸ Πολυδευκεία χεῖρ καὶ Ἀγαμεμνορεία γαῦς»¹. Ἐν Κραμ. Ἀν. Ὁξ. Τόμ. Δ', σελ. 329, 6 παρατίθεται ἐκ τοῦ Καλλιμάχου τὸ «χεῖρ ἢ Πολυδευκείη», ὅπερ ὁ Μεινέκιος μετατυποῖ εἰς τὸ Πολυδευκεῖη². Ἐν τοῖς Φαι νομένοις τοῦ Ἀράτου εὐρίσκεται «χειρὸς Κηφείης» (στίχ. 280). Διάφορον τούτων εἶνε τὸ ὑπὸ τοῦ Εὐφορίωνος λεχθὲν χεῖρ Ἴπποδά μεια. Ἰζέτζ. Ἀν. Κραμ. Ὁξ. Τόμ. Δ', σελ. 130, 17:

εἶτε τὸν Εὐφορίωνα μιμούμενος ἢ ἄλλον
τὴν Ἴπποδάμειαν αὐτὴν ὁμοίως καὶ Ἀτρέα
οὐ θήσεις ὡς ὀνόματα, ὡς δὲ δριμείας λέξεις,
ἀτρέα δῆμον ἄτρεστον, ὡς Εὐφορίων, λέγων
καὶ χεῖρα Ἴπποδάμειαν τὴν ἠνιόχων χεῖρα³.

Ἐπάρχει καὶ θηλυκὸν Ἀγαμεμνό νειος, Ἀγαμεμνό νειος δαίς ἢ

¹ Πρὸς Ἐρμαννὸν Oruse. Τόμ. Γ', σελ. 308 καὶ Ὁθ. Σνειδῆρον Καλλιμ. Τόμ. Β', σελ. 653.

² Καλλιμ. σελ. 152. Πρὸς καὶ Ὁθ. Σνειδῆρον Καλλιμ. Τόμ. Β', σελ. 654.

³ Ἰδε Μεινέκιον Ἀλεξ. Ἀναλ. σελ. 159. Πρὸς καὶ σελ. 126 καὶ Σνειδεβίνον Coniect. Crit. σελ. 172, κλπ.

τράπεζα. Εὐστάθ. σελ. 1507, 63 «καὶ τοῦτο λεχθεῖη ἂν Ἀγα-
μεμνόνειος δαίς ἢ τράπεζα παροιμιακῶς ἐπὶ τῶν ἐπ' ὀλέθρῳ
εὐωχουμένων, ἄλλον τρόπον τοῦτο ἤπερ Σοφοκλῆς ἱστορεῖ ἐκεῖνος
γὰρ Ἀγαμεμνόνειον δαῖτα λέγει τὴν κατ' ἔτος γινομένην ὅτε
τὸν Ἀγαμέμνονα ἔρριψαν οἱ ἀνελόντες αὐτόν». Πρβ. Σχολ. Σοφ.
Ἥλ. 284 «ἐπωνυμίαν τοῦ πατρὸς ἔχουσαν δαῖτα, τὴν δηλαδὴ
Ἀγαμεμνόνειον λεγομένην».

Ἐκτόρεια χεῖρ. Εὐριπ. Ῥῆσ. 762:

ἐπεὶ γὰρ ἡμᾶς ἦννασ' Ἐκτόρεια χεῖρ.

Ἐν τοῖς ἀντιγράφοις φέρεται «Ἐκτορεία (ἢ Ἐκτορέα) χεῖρ εὐ-
νασε» καὶ «εὐνασ' Ἐκτορεία (ἢ Ἐκτορία) χεῖρ». Ἐκτόρεια προ-
παροξυτόνως ἔγραψε πρῶτος ὁ Βόθιος. Ἐνέκριναν δὲ τὴν γραφὴν
ταύτην οὐκ ὀλίγοι τῶν ἐπιφανῶν φιλολόγων. Δινδόρφ. Εὐριπ.
Τόμ. Γ', σελ. 619 «Vulgo, ἐπεὶ γὰρ ἡμᾶς εὐνασ' Ἐκτορεία χεῖρ.
Non debbat libri Havniensis scriptura Ἐκτορέα χεῖρ εὐνασε
textui inferri, quam suspectam reddit libri Vaticani lectio
Ἐκτορεία χεῖρ εὐνασε. Recte habet Ἐκτόρεια correpta syllaba
postrema. Ejusmodi est Πολυδεύκεια χεῖρ ab Etym. M. p. 461,
45. memoratum. Διομήδεια apud Aristoph. Eccles. 1029.
Ceterum εὐνασε in ἦννασε mutandum»¹. Ἄλλ' ὁ Ἑρμαννὸς προ-
τιμᾷ τὴν γραφὴν «Ἐκτορέα χεῖρ εὐνασεν» ἀποφαινόμενος «Recte
cod. Havn.

ἐπεὶ γὰρ ἡμᾶς Ἐκτορέα χεῖρ εὐνασεν.

Quod in Etym. M. p. 454, 50. legitur, βασιλεια χεῖρ, et p.
461, 45. Πολυδεύκεια χεῖρ καὶ Ἀγαμεμνόνεια, non minus
pravo accentu est, quam βασιλεια ἰσχύς apud Aeschylum
Pers. 591. correctum demum a Blomfieldio. Scholiastes ibi:
ἰστέον ὅτι τὸ βασιλεια καὶ τὰ τοιαῦτα πάντα κτητικὰ μακρὸν
ἔχει τὸ α»². Πρὸς τὰ τοῦ Ἑρμαννοῦ ἀντιτάσσεται ὁ Βατῆρος ἐν

¹ Πρβ. Βουτμαννὸν Διεξοδ. Γραμμ. Τόμ. Α', σελ. 239. Κυνηῆρον Διεξοδ.
Γραμμ. Τόμ. Α', σελ. 303 ἐκδ. 6'. Οὐδέστραλον Μεθοδ. Γραμμ. Τόμ. Α',
α', σελ. 128, κλπ. Ἔτι δὲ Ναύκιον Εὐριπ. Μελετ. Τόμ. Α', σελ. 132.

² Opusc. Τόμ. Γ', σελ. 308. Πρβ. καὶ Τόμ. Α', σελ. 252. Ἔτι δὲ Λυδέκ-
κιον Σοφ. Αἴ. σελ. 98 ἐκδ. γ'.

τῆ ἐκδόσει τοῦ Ῥήσου (σελ. 244) συμπερόμενος τῷ Διονδορφίῳ.
 "Ἄξια παραθέσεως νομίζομεν καὶ τὰ ὑπὸ τοῦ Λοβεκκίου ἐν τοῖς
Παραλειπομένοις (σελ. 463, 8) διεληγμένα. «*Etym. M. 451,*
50. exempli causa affert βασιλῆιος οἶκος, βασιλῆια χεῖρ, βασι-
λῆιον οἶκημα. Feminini accentum Sylburgius corrigere non
audet, quia idem alio loco Πολυδεύκεια χεῖρ καὶ Ἀγαμεμνό-
ρεια proπαροξύτονα esse dicit. Haec fortasse ficta sunt ad
exemplum Euripidei ἐκτόρεια χεῖρ, cujus non certissima
fides; illud ex Aesch. Pers. 581. ἰσχὺς βασιλῆια, quod nunc
sublatum est. Πίστιν ἔχων βασιλῆιαν ἐμῶν μερέων συνέριθον
Append. Epigr. CCXCVIII. utrum substantivum sit an adje-
ctivum nescio». Παρατηρητέον δ' ὅτι εὐρίσκεται καὶ θηλυκὸν
 Ἐκτόρῆιος. Πολυδ. Β', 29 «Ἐκαλεῖτο δέ τις καὶ Ἐκτόρῆιος
 κόμη, περὶ ἧς φησιν Ἀναξίλας

τὴν Ἐκτόρῆιον τὴν ἐφίμερον κόμην».

Πρβ. καὶ Εὐριπ. Ῥήσ. 1 «πρὸς εὐνάς τὰς Ἐκτορέους».

Κύκρεια μάχα. Πίνδ. Ὀλυμπ. ΙΑ', 15 «τρέπε δὲ Κύκρεια
 μάχα καὶ ὑπέρβιον Ἡρακλέα». Θαυμαστὸν ἡμῖν φαίνεται ὅτι ὁ
 περικλεῆς Βοίρκιος ἐνταῦθα μὲν Κύκρεια ἐξέδωκε γράφων «vulgo
Κυκρῆια: dedi Κύκρεια metri causa cum Hermanno de dial.
Pind. p. X. Libri plures Κυκρέα, Aug. B. Κύκρεια»¹, ἐν δὲ
 Ὀλυμπ. ΙΑ', 19:

οὐνεκ' Ὀλυμπιονίκος ἂ Μινυεῖα σεῦ ἕκατι.

ἀντὶ τοῦ Μινυεῖα λέγων «scripsi Μινυεῖα pro vulgari Μινύεια
ratione destituto omni»². Ὁ Βέργκιος ἐν τῇ Γ' ἐκδόσει τῶν
 Λυρικῶν Ποιητῶν ποιεῖται τὴν ἐπομένην παρατήρησιν. «*Μινύεια,*
quod vulgo legitur, revocavi, Boeckh Μινυεῖα: sed videtur
poeta Aeolicam formam praetulisse». Ὁ ἐν τῇ τρίτῃ ἀπὸ τῆς
 ληγούσης τονισμὸς τοῦ ἐν χερσὶν ὀνόματος, κυρίου ὄντος, ἔχει,
 νομίζομεν, κάλλιστα καὶ πᾶσα περὶ αὐτοῦ ἀμφιβολία εἶνε ἴσως
 ἄτοπος.

¹ Τόμ. Α', σελ. 410. Πρβ. καὶ *Gesamm. Klein. Schrift. Τόμ. Ε', σελ.*
 333 καὶ Σνειδεβίγον Πίνδ. Τόμ. Α', σελ. 63.

² Τόμ. Α', σελ. 431.

Διομήδεια ἀνάγκη. Ἀριστοφ. Ἐκκλ. 1029:

καὶ ταῦτ' ἀνάγκη μούστί;—Διομήδεια γε.

Πλάτ. Πολ. Γ', σ. 493, δ' «ἡ Διομήδεια λεγομένη ἀνάγκη»¹. Καὶ παρὰ Θεμιστίω Λόγ. ΚΑ', σελ. 251, γ' ἀποκατέστησεν ὁ Πετάρβιος τὸ ὀρθὸν «μηδ' ἀγ Διομήδεια αὐτῷ ἀνάγκη προσγένηται» ἀντὶ τοῦ ἐν τοῖς ἀντιγράφοις ἰδίως ἰδίᾳ². Παρὰ τοῖς μεταγενεστέροις λέγεται καὶ Διομήδειος ἀνάγκη. Ζηνόβ. Γ', 8. Ἀποστόλ. Γ', 15. Εὐστάθ. σελ. 822, 23. Ἡσύχ. καὶ Σουίδ. ἐν λέξ. καὶ ἄλλ.³ Παρ' Αἰλιανῷ π. Ζῷ. Α', 1 κεῖται «Καλεῖται τις Διομήδεια νῆσος», παρὰ δ' Εὐσταθίῳ εἰς Διον. Περιηγ. 483 «Ὅτι ἡ Διομήδεια νῆσος, κτέ.». Ἀλλὰ τὸ Διομήδεια εἶνε κύριον ὄνομα. Πρβ. Σκύμν. Χτ. 431:

προσεχῆς δὲ νῆσός ἐστιν, οὗ φασίν τινες
ἐλθόντα Διομήδην ὑπολιπεῖν τὸν βίον·
ὅθεν ἐστὶ Διομήδεια ταύτη τοῦνομα.

Ἀντίγον. Καρύστ. σελ. 229 Βεσμ. «ἐν τῇ Διομηδεῖα τῇ νήσῳ», κτλ. Ἐν τοῖς Γεωγραφικοῖς τοῦ Στράβωνος φέρουσι τὰντίγραφα Β', ε', 20 «πρὸ τῆς Ἰταλίας δὲ αἱ Διομήδαιοι (ἢ Διομήδιοι)». Ε', α', 9 «αἱ τε Διομήδιοι νῆσοι μαρτύρια». Γ', γ', 9 «δύο νῆσοι Διομήδαιοι προσαγορευόμεναι». Ὁ Κραμῆρος, ὁ Μεινέκιος καὶ ὁ Κ. Μυλλῆρος ἐν μὲν τοῖς δυοῖν πρώτοις τόποις ἐξέδωκαν ΔιομήδειΟΙ, ἐν δὲ τῷ τελευταίῳ ΔιομήδειΑΙ. Παρ' Εὐσταθίῳ μνημονεύοντι ἐν τοῖς εἰς τὸν Διονύσιον Ὑπομνήμασι σ. 483 τὰ ὑπὸ τοῦ Στράβωνος ἐν Ε', α', 9 ἱστορούμενα γράφεται «καὶ αἱ ΔιομήδειΑΙ νῆσοι μαρτύρια». Φρονοῦμεν δ' ὅτι ὁ τύπος οὗτος ἀνεγινώσκετο κατ' ἀρχὰς καὶ ἐν τοῖς τρισὶν ἐκκειμένοις χωρίοις.

1 Ὁ Σταλδχύμιος ἐκδοὺς Διομήδεια γράφει «At tenendum esse Διομηδεῖα, dubio caret. v. Schneider. Addend. p. 47». Ἡμεῖς οὐδαμῶς πειθόμεθα τοῖς ὑπὸ τοῦ Κ. Ἐ. Χ. Σναιδῆρου γεγραμμένοις. Ὁ Λοβέκκιος (Παραλειπομ. σελ. 453) λέγει «neque ullum certum et inexpugnabile proparoxytonesis exemplum praeter διομήδεια ἀνάγκη, quod et in Platonis libris melioribus sic scribitur Civ. V. 493. D».

2 Πρβ. Κόθητον Μνημοσ. Τόμ. ΙΑ', σελ. 170.

3 Ἴδε τὰς εἰς τοὺς Περικλειογράφους σημειώσεις Τόμ. Α', σελ. 59 καὶ Τόμ. Β', σελ. 367 Γοττ.

Ὦς δὲ λέγεται *Διομήδεια νῆσος*, οὕτω καὶ νῆσος *Ἀχιλλεία*.
Στέφαν. Βυζ. σελ. 152, 10 «ἔστι καὶ νῆσος *Ἀχιλλεία*». Πρβ.
Ἑπέρεια κρήνη. Ἰλ. Β, 734:

οἳ δ' ἔχον Ὀρμένιον οἳ τε κρήνην Ἑπέρεϊαν.

Ἴδε καὶ Στράβ. Θ', ε', 18. Σχολ. Πινδ. Πυθ. Δ', 221 «Ἑπέρεια
δὲ κρήνη ἐν ταῖς Φεραῖς, ὡς Σοφοκλῆς

Ὦ γῆ Φεραία, χαῖρε, συγγονόν θ' ὕδωρ

Ἑπέρεϊα κρήνη, νᾶμα θεοφιλέστατον.

— Κατ' ἐπίουσι δὲ καὶ ἑκδόσεις παρ' Ὀμήρῳ οὕτως ἔχει

Οἳ δὲ Φεράς ἐνέμοντο ἰδὲ κρήνην Ἑπέρεϊαν (Ἰλ. Β, 741) 1.

Παρά Πausανίαν ὀρθῶς μὲν γράφεται «ἡ δὲ *Πολυδεύκεια* ἐστὶν
αὐτὴ τε ἡ κρήνη κτέ.» (Γ', κ', 1), πλημμελῶς δὲ «πρὸς *Οἰδι-*
ποδία καλουμένη κρήνη» καὶ «τῇ δὲ *Οἰδιποδία* κρήνη» (Θ',
ιη', 4), ἀνθ' οὗ ὁ Δινδόρφιος ἐξέδωκεν *ΟἰδιποδΕΙα*. Ἐν τῷ Σύλλα
τοῦ Πλουτάρχου (κεφ. ΙΘ', 11) κατ' ἄλλας μὲν ἐκδόσεις φέρεται
«περὶ τὴν *Οἰδιπόδιον* κρήνην», κατ' ἄλλας δ' εὐλογώτερον *Οἰ-*
διπόδΕΙον. Καὶ παρὰ Πausανίαν Η', λ', 6 τῶν ἀντιγράφων ἓνια
παρέχουσι «Στοᾶν δὲ τῆς ἀγορᾶς ὀνομαζομένην *Φιλίππιον*—
Ταύτης δὲ ἔχεται τῆς *Φιλίππιου*» ἀντὶ τοῦ *ΦιλίππΕΙον-Φι-*
λίππΕΙον. Πρβ. Η', ζ', 4 «καὶ τὴν πηγὴν αὐτόθι ὀνομάζουσιν
ἔτι ἀπὸ ἐκείνου *Φιλίππιον*» (Γρ. *ΦιλίππΕΙον*) καὶ Η', μδ', 8
«*ΛευκῶνΙος* καλουμένη κρήνη» (Γρ. *ΛευκῶνΕΙος*). Ἄλλ' οὔτε
τόπος ἐνταῦθα ὑπάρχει οὔτε καιρὸς τὰ νῦν εἶνε πρὸς ἐξακρίβωσιν
τῶν τοιούτων.

Ἑποδάμεια ἀγορά. Κακῶς παρ' Ἀνδοκίδῃ Α', 45 γράφεται
«τοὺς δ' ἐν Πειραιεῖ εἰς τὴν *Ἑποδαμίαν* ἀγοράν» 2 ἀντὶ τοῦ
ἙποδάμΕΙαν. Ἐν τῷ πρὸς Τιμόθεον λόγῳ τοῦ Δημοσθένους (ἢ
Ψευδοδημοσθένους) σελ. 1190, 22 φέρεται «καταγομένων εἰς
τὴν οἰκίαν τὴν ἐν Πειραιεῖ τὴν ἐν τῇ *Ἑποδαμείᾳ* ἐσπέρας ἤδη
οὔσης» ἢ *Ἑποδαμία* 3. Ὁ πολὺς Κόβητος διατείνεται 4 ὅτι

1 Κακῶς ὑπὸ τοῦ Στουρζίου Φερεκύδ. σελ. 163 ἐκδ. 6' τονίζεται Ἑπερεία.

2 Πρβ. Λοβέκχιον Σοφ. Αἴ. σελ. 113 ἐκδ. 6'. Ἐν τῇ Διδωτείῳ καὶ τῇ Τεῦ-
νηρσίῳ ἐκδόσει ἀναγινώσκεται Ἑποδαμείαν.

3 Ἴδε Σχαιφῆρον Δημοσθέν. Τόμ. Ε', σελ. 272.

4 Nov. Lect. σελ. 329.

προσέκειτο ἡ λέξις ἀγορᾶ, ἣν ἀνέγνω ἐν τῷ ἑαυτοῦ κώδικι ὁ Ἄρποκρατίων σημειούμενος ἐν λ. Ἰπποδάμεια «Δημοσθένης ἐν τῷ πρὸς Τιμόθεον ἀγορᾶν φησιν εἶναι ἐν Πειραιεῖ καλουμένην Ἰπποδάμειαν». Τὸ ἐν τῷ λεξικῷ τοῦ Φωτίου Τόμ. Α', σελ. 296 Ναβ. «Ἰπποδαμεία· ἀγορᾶς τόπος καλούμενος οὕτως ἐν Πειραιεῖ, ὑπὸ Ἰπποδάμου τοῦ Μιλησίου ἀρχιτέκτονος» μεταγραπτέον «Ἰπποδάμεια ἀγορά· τόπος καλούμενος οὕτως ἐν Πειραιεῖ ἀπὸ Ἰπποδάμου κτέ.». Πρβ. Βεκκ. Ἄν. σελ. 266, 28 «Ἰπποδάμεια ἀγορά· τόπος ἐν τῷ Πειραιεῖ ἀπὸ Ἰπποδάμου Μιλησίου ἀρχιτέκτονος». Ἐν τοῖς Ἑλληνικοῖς τοῦ Ξενοφῶντος κεῖται «εἰς τὴν Ἰπποδάμειον ἀγορᾶν ἐλθόντες» (Β', δ', 11), ἀλλ' ὁ Κόβητος μετατυποῖ αὐτὸ εἰς Ἰπποδάμειαν¹.

Ἡράκλεια λίθος. Ἐτυμ. Μέγ. σελ. 573, 9 «καλεῖται σιδηρῆτις καὶ Ἡράκλεια καὶ Μαγνητικὴ καὶ Λυδία—Ἡράκλεια δὲ ἡ διὰ τὸ ἰσχυρὸν καὶ κρατερὸν τῆς ὀλκῆς κτέ.». Ἑλλάδ. παρὰ Φωτ. Βιβλ. σελ. 529, 38 «Ὅτι οὗτος μὲν φησιν οὐχὶ Μαγνητικὴν ἀλλ' Ἡράκλειαν καλεῖσθαι τὴν λίθον ἣτις ἔλκει τὰ σιδήρια· πολλοὶ δὲ ἄλλοι τὴν αὐτὴν καλεῖσθαι καὶ Μαγνητικὴν καὶ Ἡράκλειαν λέγουσιν». Πλάτ. Ἰων. σ. 533, δ' «ὥσπερ ἐν τῇ λίθῳ, ἣν Εὐριπίδης μὲν Μαγνητικὴν ὠνόμασεν², οἱ δὲ πολλοὶ Ἡράκλειαν». Τονίζεται δ' ὁμοῦ καὶ Ἡρακλείαν, ὅπερ ἄλλοι τε ἐγκρίνουσι καὶ ὁ ἐκδότης τῆς Πολιτείας Σνειδῆρος γράφων ἐν ταῖς Προσθήκαις σελ. 47 «*Sed haec poëtica sunt neque sufficiunt ad tuendum in Platone Διομήδεια, nedum ad expellendum vulgatum Ἡρακλείαν λίθον Ion. p. 533. D. ex quo Bekkerus secundum quattuor codices non optimos fecit Ἡράκλειαν*». Ὁ Σταλθαύμιος ἐν μὲν τῷ Ἰωνι ἐξέδωκεν Ἡράκλειαν σημειούμενος «*V. ἦρακλείαν, pravo accentu, quod e Coisl. aliisque emendatum*»³, ἐν δὲ τῇ Πολιτείᾳ ἀκολουθήσας τῷ Σνειδῆρῳ προὔτιμησε τὸ Διομηδεία⁴. Ἐν ταῖς Εἰκόσι τοῦ Λουκιανοῦ 1

1 Nov. Lect. σελ. 329.

2 Πρβ. Κόκκιον Verisim. σελ. 225.

3 Πλάτ. Τόμ. Δ', 6', σελ. 356 ἐκδ. 6'.

4 Πλάτ. Τόμ. Γ', 6', σελ. 51 ἐκδ. 6'.

«ὅπερ καὶ ἡ λίθος ἡ Ἡρακλεία δρᾷ τὸν σίδηρον» φέρεται καὶ γρ. Ἡράκλεια. Ὁ ἐκδότης τοῦ Θεοφράστου Σνείδηρος ἐν μὲν Τόμ. Α', σελ. 687 γράφει «ἡ τε καλουμένη Ἡρακλεία λίθος καὶ ἡ Λυδὴ», ἐν δὲ Τόμ. Δ', σελ. 541 «λίθος Ἡράκλεια». Ὁ συνήθως εὐρισκόμενος τόνισμός εἶνε Ἡρακλεία λίθος καὶ Ἡρακλείαν λίθον. Γαλην. Τόμ. Γ', σελ. 481 «ἡ Ἡρακλεία λίθος ποιότητος οἰκειότητι τὸν σίδηρον ἐπύχεται». Τόμ. Η', σελ. 422 «καὶ τὸ κατὰ τὴν Ἡρακλείαν λίθον, ἣν καὶ Μαγνητίν ὀνομάζουσιν». Τόμ. ΙΒ', σελ. 204 «τῶν λίθων δ' ἐστὶ μία καὶ ἡ μαγνητὶς τε καὶ Ἡρακλεία καλουμένη». Ἀλέξ. Ἀφροδισ. σελ. 14, 19 Βον, «ἡ Ἡρακλεία λίθος τὸν σίδηρον». Ζηνόβ. Δ', 22 «Ἡρακλεία λίθος: ταύτην ἔνιοι Μαγνητίν λέγουσι τὴν ἐπισπωμένην τὸν σίδηρον» (Πρβ. καὶ Διογεν. Ε', 2. Μακάρ. Δ', 54). Φώτ. Λεξ. σελ. 73, 8 «Ἡρακλείαν λίθον: τινὲς τὴν Μαγνητίν ἀπέδωσαν» (Πρβ. καὶ Ἡσύχ. καὶ Σουίδ.).

Παρὰ Διοσκορ. Τόμ. Β', σελ. 312 κεῖται «σιδηρίτις ἡ καὶ Ἡρακλεία»¹, παρὰ δὲ Θεοφράστ. Φυτ. Ἰστ. Θ', ιβ', 5 «ἑτέρα δὲ μῆκων Ἡρακλεία καλεῖται»², ὡς καὶ παρὰ Γαληνῶ Τόμ. ΙΒ', σελ. 74 «μῆκων Ἡρακλεία», παρὰ δὲ Φιλοστρ. τῶ Νεωτ. Εἰκ. ΙΖ', 2 «διαφυγῶν ἐκ τῆς Φολόης τὴν Ἡρακλείαν μόνος χεῖρα». Πρβ. Ἐτυμ. Μέγ. σελ. 436, 20 «Ἀπὸ τοῦ Ἡρακλῆος γίνεται Ἡράκλειος κτητικόν· τὸ θηλυκὸν Ἡρακλείη, Ἡρακλεία χεῖρ, καὶ κατ' ἐπένησιν τοῦ Η πρὸ τῆς ΕΙ διφθόγγου γίνεται Ἡρακληείη». Εὐρίσκεται δ' οὐ μόνον Ἡράκλειος νόσος ἀλλὰ καὶ Ἡρακλεία νόσος, οἷον Γαλην. Τόμ. ΙΖ', ε', σελ. 341 «Τὴν ἐπιληψίαν οἱ παλαιοὶ καὶ μεγάλην νόσον ἐκάλουν καὶ πάθος παι-

1 Πρβ. καὶ σελ. 260 «σιδηρίτιδος τῆς Ἡρακλείας φύλλα».

2 Καὶ ἐν Δ', δ', 12 ἐξέδωκεν ὁ Σνείδηρος «ταύτην δὲ καλοῦσιν Ἡρακλείαν» (Πρβ. Τόμ. Γ', σελ. 310). Ἀλλ' ὁ Οὐῖμμηρος προῦκρινε τὴν γραφὴν Ἡρακλέους. Ἐν τοῖς Παραλειπομένοις τοῦ Λοβεκίου σελ. 463 ἀναγινώσκειται «quibus diversum accentum habent possessiva Ἡρακλεία ἄκανθα, ἀλεξανδρεία δάφνη, βερνικεία θυγάτηρ». Παρὰ Διοσκορίδῃ φέρεται Τόμ. Α', σελ. 624 «δάφνη Ἀλεξάνδρεια». Πρβ. καὶ σελ. 626 «οἱ δὲ καὶ ταύτην Ἀλεξάνδρειαν ἐκάλεσαν». Ἀλλὰ Γαλ. Τόμ. ΙΒ' σελ. 863 «δάφνης τῆς πόας, ἣν καὶ Ἀλεξανδρείαν ὀνομάζουσιν».

δίω¹, ὡσπερ αὐτὸς ὁ Ἱπποκράτης ἐν τῷ περὶ ὑδάτων καὶ ἀέρων καὶ τόπων, ἐπειδὴ κατὰ τὴν τῶν παίδων ἡλικίαν πλεονάζει, τινὲς δὲ Ἡρακλείαν αὐτὴν ἐκάλεσαν, οὐχ ὡς ἐπιλήπτου τοῦ Ἡρακλέους ὄντος, ἀλλ' εἰκόασιν οὗτοι ἐπονομάζειν ἐλλογίμοις ὀνόμασιν αὐτὴν, ὡσχύτως γε γνόντες ἐνδεικτικὸν μεγέθους ὄνομα ποιῆσαι τὴν Ἡρακλείαν». Παλλάδ. Σοφιστ. σελ. 165² «λέγεται δὲ καὶ παιδία (Γρ. παιδΕΙα) καὶ ἱερὰ νόσος καὶ ἐπιληψία καὶ Ἡρακλεία νοῦσος». Μακκάρ. Δ', 56 «Ἡρακλεία νόσος: ἐπὶ τῶν μετὰ πολὺν κάματος ἐρπιπτόντων εἰς νόσον», κτλ. Ἐν τοῖς Ἱπποκρατείοις φέρεται «εἰκόασι τοῖσι ὑπὸ τῆς Ἡρακλείης νοῦσου ἐχομένοισι» (Τόμ. Α', σελ. 540). Πρβ. Σοφοκλ. Τραχ. 51 «τὴν Ἡρακλείην ἐξοδον» καὶ 576 «φρενὸς τῆς Ἡρακλείας». Ὡσαύτως ἐλέγετο ἩράκλειΟΙ στήλαι καὶ ἩράκλειΑΙ στήλαι, ἩρακλείΟΥΣ στήλας καὶ ἩρακλείΑΣ στήλας³, οὗ ὁ Ἡροδότειος τύπος στερούμενος τοῦ Ι εἶνε ἩρακλέΑΣ στήλας⁴. Ὑπάρχουσι δ' οὐκ ὀλίγα θηλυκὰ ὁμοίως ἔχοντα τῷ ἐκ τοῦ προπαροξυτόνου Ἡράκλειος ἐσχηματισμένῳ Ἡρακλεία, οἷον Βερενικεῖα, Ὀαριωνεῖα, Ἰναχεῖα, Τυνδαρεῖα, Ἀγαμεμνονεῖα, Ἀρεῖα, Μορυχεῖα, Ἀχιλλεῖα, Πυρρωνεῖα, Πεισιανακτεῖα, Γοργεῖα. Θεόκρ. ΙΕ', 110: ἃ Βερενικεῖα θυγάτηρ. Πίνδ. Ἴσθμ. Δ', 49: οὐ γὰρ φύσιν Ὀαριωνεῖαν ἔλαχεν. Αἰσχ. Προμ. 590: πῶς δ' οὐ κλύω τῆς οἰστροδινῆτος κόρης, τῆς Ἰναχέας; Εὐριπ. Ἴφιγ. Τ. 5: τῆς Τυνδαρεῖας θυγατρὸς⁵. 1290: Ἀγαμεμνονεῖας παιδὸς ἐκ βουλευμάτων. Ἡρακλ. Μαιν. 413: κόρας Ἀρεῖας. Πλάτ. Φαίδρ. σ. 227, β': ἐν τῇδε τῇ πλησίον τοῦ Ὀλυμπιείου οἰκίᾳ τῇ Μο-

1 Πρβ. τὰς εἰς τὸν Ὀρειθάσιον σημειώσεις τοῦ Δαρειμβέργου Τόμ. Γ', σελ. 683.

2 Παρὰ Δείτζη Schol. in Hippocr. et Galen. Τόμ. Β'.

3 Πίνδ. Ἴσθμ. Δ', 20. Πλάτ. Κριτί. σ. 108, ε'. Ἀριστοτ. Τόμ. Α', σελ. 362, 7. Τόμ. Γ', σελ. 513, 15. Στέφ. Βυζ. σελ. 60, 8. σελ. 604, 42, κτλ.

4 Δ', 43. 152. 181. Η', 132. Περὶ τοῦ (αἰ) Ἡρακλέους στήλαι ἴδε Δινδόρφιον Πολυβ. Τόμ. Α', σελ. XIX καὶ Διοδ. Σικελ. Τόμ. Δ', σελ. IV κέξ. Ἐπι δὲ Οὐλσχιον Πολυβ. σελ. 1395.

5 Ὁ Δινδόρφιος καὶ ἄλλοι ἐξέδωκαν παρ' Αἰσχύλῳ Ἀγαμ. 83 «σὺ δέ, Τυνδαρεῖα θυγάτηρ» ἀντὶ τοῦ Τυνδάρεω. Ἴδε Ἐγγήρον Ἀγαμέμν. σελ. 10. Πρβ. καὶ Οὐεκλεινὸν Αἰσχ. Προμ. σελ. 45.

ρυχεία¹. Εὐστάθ. σελ. 749, 11 «Εἰ δέ που κατ' ἐξαιρέτου Ἀχιλλεῖαι κριθαὶ λέγονται — Εἰ δὲ καὶ Ἀχιλλεῖα τις μᾶζα περιλαλεῖται». σελ. 1446, 59 «Ὁμοίως καὶ ἡ Ἀχιλλεῖα μᾶζα»². Γαλην. Τόμ. Δ', σελ. 727: τὴν Πυρρωνεῖαν ἀγροικίαν (Πρβ. Τόμ. Ζ', σελ. 446: σαῖς Ἰπποκρατεῖαις ῥήσεσιν. Τόμ. Θ', σελ. 275: τεχνολογίας δὴ τινος Ἡροφιλείας). Σχολ. Ἀριστείδ. σελ. 531, 22: τὴν Πεισιανακτεῖαν στοά. Ἀριστείδ. Τόμ. Β', σελ. 124: ὁ Γοργεῖα κεφαλὴ. Πρβ. Γοργεῖη κεφαλὴ (Ἰλ. Ε, 741. Ὀδ. Λ, 634), βίη Ἡρακλεῖη (Ἰλ. Λ, 690 καὶ ἄλλ.), βίη Ἰφι- κληῖη (Ὀδ. Λ, 290. 296), βίη Ἐτεοκλεῖη (Ἰλ. Δ, 386). Ἔτι δὲ Ἐκτορέη κεφαλὴ (Ἰλ. Ω, 276), Νεστορέη νηῦς (Ἰλ. Β, 54 καὶ ἄλλ.), νηῦς Ἀγαμεμνονέη (Ἰλ. Κ, 326. Πρβ. καὶ Ψ, 294. Ὀδ. Γ, 264), Νηληΐαι ἵπποι (Ἰλ. Λ, 597). Εἶπε δὲ καὶ ὁ Αἰτω- λὸς Ἀλέξανδρος παρ' Ἀθην. ΙΕ', 56 «Ὀμηρεῖην ἀγλατήν ἐπέων» (Πρβ. καὶ Ἀνθολ. Παλ. Ζ', 43. 138, κτλ.) καὶ ὁ Σχολαστικὸς Ἀγαθίας Ἀνθολ. Παλ. Θ', 631 «ἔνθα μολόντες τῆς Ποδαλει- ρεῖης ἐξελάθοντο τέχνης—ἀντὶ δὲ τιμῆς τὴν Ἀγαμεμνονέην εὖρον ἐπωνυμίην». Ἄλλ' ἀκριβῶς περὶ τε τούτων καὶ τοῦ βρο- τεῖα, ἀνθρωπεῖα, βασιλεῖα, θηρεῖα, ταυρεῖα, κυρεῖα, ὕελα, χοι- ρεῖα, κτλ. θὰ πραγματευθῶμεν ἐτέρωθι, ὡς καὶ περὶ τοῦ ἀρτιέ- πεια, ἠδυέπεια, θεσπιέπεια, ἠριγένεια, μουρογένεια, ἀφρογένεια, Τριτογένεια, Κυπρογένεια, Λητογένεια, Ἰφιγένεια (Ἄρτεμις), κτλ., κουροθάλεια, ἰστοτέλεια, σχοιρογένεια, ἠδυμέλεια, ὠκυπέ-

¹ Οὕτως ἐγράψαμεν ἀντὶ τοῦ Μορυχία. Παρὰ Τιμαίῳ Πλάτ. Λεξ. σελ. 183 φέρεται «Μορυχαία: οἰκία τις ἀπὸ Μορύχου, ἐν ἣ καὶ Ἄρτεμις Μορυχαία ἀπὸ τοῦ καθιδρύσαντος». Πρβ. καὶ Φώτ. Λεξ. σελ. 275, 22 «Μορυχαία: οἰκία τις ἀπὸ Μορύχου, ἐν ἣ καὶ Ἄρτεμις». Ὁ τύπος Μορυχαία φαίνεται κατὰ πάντα τρόπον ὑποπτος· οὐδαμῶς δ' ὀκνοῦμεν νὰ μεταγράψωμεν Μορυχεῖα.

² Ἐν ἀμφοτέροις τοῖς τοῦ Εὐσταθίου χωρίοις τονίζεται Ἀχιλλεῖα, ὅπερ ἐτρέψαμεν ἡμεῖς εἰς τὸ Ἀχιλλεῖα. Πρβ. Βεκκ. Ἄν. σελ. 474, 8 «Ἀχιλλεῖα: ἡ μᾶζα». Παρ' Ἀθηναίῳ Γ, 82 λέγεται «καὶ τολύπας καὶ Ἀχιλλεῖον· καὶ ἴσως αὕτη ἐστὶν ἡ ἐξ Ἀχιλλεῖων κριθῶν γινομένη». Πρβ. Φερεκράτ. παρ' Ἀθην. ς', 97 «Ἀχιλλεῖοις μᾶζαις». Ἴδε καὶ Βεκκ. Ἄν. σελ. 474, 11 καὶ 14, κτλ. Παρ' Ἡροδότῳ ἀπαντᾷ «ἐπολέμεον γὰρ ἔκ τε τῆς Ἀχιλλεῖου πόλιος» (Ε', 94). Πρβ. καὶ Γαλ. Τόμ. ΙΒ', σελ. 121 «κκλοῦσι· ὁ ἔνιοι καὶ τὴν Ἀχιλλεῖον σιδηρεῖαν».

τεια, χαλκοβάρεια (ἰπποδάσεια), εὐρυόδεια, εὐρυάγνια, ἀριστοτόκεια, δυσσαριστοτόκεια, καλλιτόκεια, ἀριστοπόσεια, Κυθέρεια, κτλ., μεσόγεια, ἀκρώρεια, κτλ., ὀρθόκραιρα, ἀργυρόπεζα, κτλ.
(Τάκόλουθα ἐν ἄλλοις τεύχεσι).

Συμπλήρωμα.

Ἐν τοῖς ὑπὸ τοῦ Δεϊτζου ἐκδοθεῖσι σχολίοις Ἀπολλωνίου τοῦ Κιτιέως, Στεφάνου τοῦ φιλοσόφου καὶ ἱατροῦ, κτλ. εἰς Ἴπποκράτη καὶ Γαληνὸν Τόμ. Α', σελ. 314 φέρεται: «γίνεται γὰρ ἢ διὰ πλῆθος τῶ βάρει πνίγον (Γρ. πνῆγον) τὴν δύναμιν ἢ διὰ κένωσιν ἄμετρον, συναισθάνειν ποιῶσαν τοῖς ἀχρήστοις καὶ τὰ χρηστά».

Πολὺν ἡμῖν γέλωτα παρέσχεν ἡ τοῦ Αὐγ. Γαδαλδίνου σημείωσις σελ. 355: «Graece συναισθάνειν ποιῶσαν τοῖς ἀχρήστοις καὶ τὰ χρηστά idest quae cum inutilibus utilia consentire faciat. Dum hunc locum converti, lineam quandam vidi dictioni συναισθάνειν subtensam, et in margine collatum συνεκκενεῖν. arbitratus igitur sum eam dictionem alicui fuisse suspectam, qui illius loco συνεκκενοῦν legendum censuerit: quem tunc sequutus sum. si tamen res consideretur diligentius, nec is dicendi modus improbandus videtur, quo per metaphoram utilia inutilibus consentire dicuntur».

Ἡ ὀρθὴ τοῦ χωρίου γραφὴ ἀναντιλέκτως εἶνε: «ἢ διὰ κένωσιν ἄμετρον *συνολισθάνειν* ποιῶσαν τοῖς ἀχρήστοις καὶ τὰ χρηστά». Πρβ. Διοσκορ. Τόμ. Β', σελ. 338 «περιχώννυται γὰρ τῶ χρυσῶ διὰ συγγένειαν καὶ *συνολισθαίνει* διὰ τῆς ἕδρας». Λέγεται δὲ καὶ εὐόλισθος κόπρος. Ἀλέξ. Ἀφροδισ. Προβλ. Α', 90: τῆς τε κόπρου μαλακῆς τε καὶ εὐολίσθου τυγχανούσης.

Οὐδεὶς ἀγνοεῖ τὴν συχνὴν ἐν τοῖς ἀντιγράφοις σύγχυσιν τῶν στοιχείων Λ καὶ Α, περιττὸν δ' ἔτι εἶνε νὰ ὑπομνήσωμεν ὅτι εὐκολώτατα ἠδύνατο νὰναγνωσθῇ ΣΥΝΑΙΣΘΑΝΕΙΝ ἀντὶ τοῦ ΣΥΝ:ΑΙΣΘΑΝΕΙΝ. Πρβ. καὶ Ὠριγέν. Τόμ. ΙΓ', σελ. 404 «ὁ γὰρ σχετᾶιος Μαρκίων ῥαδιουργήσας κτέ.» ἀντὶ τοῦ σχετᾶιος, κτλ.

E30. Παρρησ.